

LBRIS | We know
look OSCAR WILDE

Prietenul devotat

Traducere din engleză de LAVINIA BRANIȘTE

Ilustrații de ANCA SMĂRÂNDACHE

CARTIER cōdobelc

LIBRIS

We know
books

Într-o dimineață, bătrânul șobolan-de-apă a scos capul din vizuină. Avea ochi mărgelați și strălucitori, mustăți cenușii și țepene, iar coada era ca o fâșie lungă de cauciuc. Rățuștele înotau în iaz și arătau ca un șir de canari galbeni, iar mama lor, care era de un alb pur, cu picioare foarte roșii, încerca să le învețe cum să stea în apă cu capul în jos.

– N-o să fiți niciodată în înalta societate dacă nu reușiți să stați cu capul în jos, le tot spunea ea.

Și, din când în când, le arăta cum se face. Dar rățuștele nici n-o băgau în seamă. Erau atât de mici, că nici nu știau ce avantaje sunt să ieși în lume.

– Ce copii neascultători! a zis bătrânul șobolan-de-apă. Chiar merită să se înece.

– Nici vorbă, a zis rața. Toți trebuie să înceapă de undeva, iar răbdarea părinților n-ar trebui să aibă limite.

– A! Eu nu știu nimic despre sentimentele părinților, a zis șobolanul-de-apă. Eu nu am familie. De fapt, n-am fost căsătorit niciodată și nici nu am de gând să mă căsătoresc. Iubirea e bună în felul ei, dar prietenia e mult mai valoroasă. Într-adevăr, nu știu să existe pe lume ceva mai nobil sau mai rar decât o prietenie devotată.

– Și ce părere ai dumneata, mă rog, despre îndatoririle unui prieten devotat? a întrebat un cânepar verde, care stătea într-o salcie în apropiere și a auzit discuția.

– Da, asta vreau să știi și eu, a zis rața.

Și a înotat către capătul iazului și a stat cu capul în jos, să le dea copiilor un bun exemplu.

– Ce întrebare nătângă! a zis șobolanul-de-apă. Mă aștept ca prietenul meu devotat să-mi fie devotat mie, bineînțeles.

– Și ce ai face dumneata în schimb? a zis mica pasăre, care se legăna pe o ramură argintie și dădea din aripile ei minuscule.

– Nu te înțeleg, a răspuns șobolanul-de-apă.

– Dă-mi voie să-ți spun o poveste despre asta, a zis câneparul.

– E o poveste despre mine? a întrebat șobolanul-de-apă. Dacă da, o s-o ascult, fiindcă sunt foarte pasionat de ficțiune.

– Ți se aplică și dumitale, a răspuns câneparul.

Și a zburat în jos, a aterizat pe mal și a spus povestea prietenului devotat.

– A fost odată ca niciodată, a zis câneparul, un tip de treabă pe nume Hans.

– Era foarte distins? a întrebat șobolanul-de-apă.

– Nu, a răspuns câneparul. Nu cred că era deloc distins, în afară de inima lui blândă și fața lui rotundă și jovială și amuzantă. Locuia singur într-o căsuță minusculă și în fiecare zi muncea în grădină. Nu exista în tot ținutul o grădină așa de frumoasă ca a lui. Acolo creșteau garofițe de tot felul, traista-ciobanului și coada-șoricelului. Erau trandafiri de Damasc și trandafiri galbeni,

LIBRIS

We know
books

